



Geachte programmacommissie,

In Nederland krijgt één op de zeven kinderen jeugdzorg. Een verontrustend aantal dat aangeeft dat er flinke maatschappelijke problemen zijn. Bovendien krijgen kinderen vaak niet de zorg die ze nodig hebben. Wij verzoeken u daarom met klem om de volgende punten in uw programma op te nemen:

1. Versterk het vangnet van kwetsbare gezinnen (en voorkom uithuisplaatsingen)

2. Geef invulling aan wat kleinschalig wonen is (voor als uithuisplaatsing moet)

Zo wordt jeugdzorg effectiever, met het welzijn van kinderen als hoogste prioriteit.

1. Versterk het vangnet van kwetsbare gezinnen (en voorkom uithuisplaatsingen)

Onze maatschappij is zo ingericht dat er veelal gekeken wordt naar afwijkend gedrag van kinderen. Zij krijgen binnen mum van tijd een label (probleemkinderen), waardoor uitsluiting en sociaal isolement op de loer liggen. We moeten echt anders naar deze kinderen kijken. Het zijn geen probleemkinderen, maar kinderen in een problematische (thuis)situatie. Kinderen in probleemsituaties ontbeert het in veel gevallen aan voldoende aandacht. Dat betekent dat we veilige omgevingen moeten creëren waarin alle kinderen erbij horen en gezien worden. Van sportclubs en verenigingen tot scholen. En omgevingen waar ouders zich gesteund voelen door andere ouders, burens en begeleiders. Omdat ze elkaar een luisterend oor bieden, advies geven of onvoorwaardelijke steun. Investeer daarom in programma's die informele steun en inclusie voor kinderen en hun ouder(s) bevorderen. Gezinnen met een stevig vangnet hoeven minder vaak een beroep te doen op jeugdzorg. Gelijktijdig is het belangrijk om aandacht te besteden aan de voorbereiding op ouderschap, waarbij ondersteunende overheidscampagnes een rol spelen.

2. Geef invulling aan wat kleinschalig wonen is (voor als uithuisplaatsing moet)

Er zijn helaas kinderen die (even) niet bij hun ouders kunnen wonen. Een stabiele woonplek, waar kinderen contact houden met hun netwerk en school, is voor hen essentieel. Op dit moment is het echter bijna onmogelijk om geschikte plekken te vinden en worden kinderen te vaak doorverhuisd, wat tot extra problemen leidt. Het is belangrijk om een stabiele woonomgeving als basisvoorziening te beschouwen. Waarbij kleinschaligheid niet alleen gaat over cijfers en aantallen maar om het organiseren van aandachtsvolle zorg. De overheid kan dit bereiken door heldere kwaliteitseisen en financiële richtlijnen vast te stellen voor pleeggezinnen, gezinshuizen en kleinschalige woongroepen. Zo dient elke regio voldoende woonplekken te hebben, met op elke woonplek een stabiel team van professionals om een veilig pedagogisch leefklimaat te waarborgen. Het gaat immers niet alleen om een plek om te wonen, maar om de juiste hulp voor het kind. Deze woonplekken zijn blijvend, totdat kinderen eventueel weer terug naar huis kunnen of zelfstandig kunnen wonen. Door te kiezen voor beschikbaarheidsfinanciering in plaats van financiering per beslapen bed, wordt bovenstaande haalbaar.

Elk kind verdient een liefdevol, stabiel en veilig thuis. We kunnen het tij keren.

We hebben natuurlijk nog veel meer ideeën en wensen, maar voor nu houden we het bij deze twee. Wilt u meer informatie? Neem dan contact op met Freke Evers: freke@hetvergetenkind.nl

Met vriendelijke groet,

Margot Ende-van den Broek, algemeen directeur
Stichting Het Vergeten Kind
www.hetvergetenkind.nl